

γίνας πολὺ μὲ τὴν περσικὴν φιλολογίαν, θέλει δωρήσει προσεχῶς εἰς τὴν Βουλὴν καὶ σειρὰν Περσῶν ποιητῶν. Ποι ἔρχεται νὰ γίνωμεν δι' ὀλίγον Φραγκοσύλῃς (Ἀθηναῖος Μετσοφάντης) καὶ νὰ μάθωμεν περσικὰ διὰ νὰ τρυφήσωμεν εἰς περσικοὺς ἔρωτας. Τί λέγετε νεώτεροι Ἀθηναῖοι; Ἐν τούτοις ἂν κολακεύσωμεν ὀλίγον τοὺς ἀνκνῶστας μας, λέγοντες αὐτοῖς ὅτι λίαν πιθανῶς θέλωμεν ἔχει εὐμορφωτάτας περὶ Περσίης ἐπιστολὰς τοῦ φιλοπάτριδος δωρητοῦ τοῦ περσικοῦ χειρογράφου κ. Ἰω. Ποταμιάνου.

Σήμερον ἐνομίζομεν ὅτι ἠθέλωμεν ἔχει κρίσιν περὶ τῶν Ποιημάτων τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου ἥ το μάλιστα τοῦτο εἰς ἐκ τῶν λόγων, δι' ὃν ἐξεδόθημεν τριδιπλοὶ ἀλλὰ μέχρις ὥρας δὲν ἐλάμβομεν ἀντίτυπον· δὲν πιστεύομεν τὸ τοιοῦτο νὰ προῆλθεν ἐξ ἀμελείας ἢ γλισχρότητος τοῦ ποιητοῦ· πιθανώτερον ἐκ τῶν δύο τὸ δεύτερον νὰ ἠνάγκασε τὰ Καταστήματα Κορομηλᾶ νὰ παρῶσι στοιχειῶδες καθήκον ἀδρότητας. Διότι αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅπως τὰ θέατρα, αἱ μουσικαὶ συμφωνίαι, ἡ ἐκθεσις πινάκων, ὑποβάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ τύπου καὶ μάλιστα φύλλων, ὡς τὸ Μὴ Χάνεσαι. Ἡ Διεύθυνσις τῶν Καταστημάτων Κορομηλᾶ ἐπρεπε νὰ εἶναι ἐνημερωτέρη τοιούτων στοιχειῶδων τρόπων.

ΧΑΣΑΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

Τί σύμπτωσις ὁ δῆμικρος Ακρίσσης νὰ εἶναι συνώνυμος τοῦ διαβόητου Κιρκασίου Χασάν.

Ὅταν ἀναγινώσκω τὴν προσφώνησιν τοῦ Χασάν καὶ τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Γεωργίου, μοι ἔρχεται ἡ ἰδέα ὅτι ὁ δῆμικρος Ακρίσσης ἐνόμιζεν ὅτι προσφωνεῖ ἀξιοπρεπῆ τινὰ φρόνιμον Πασᾶν. Τόσον φρονιμωτάτη καὶ μεμετρημένη ἡ προσφώνησις του.

Καὶ ὅταν ρίψω ἐν βλέμματι εἰς τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Γεωργίου νομίζω, ὅτι ὁ Γεώργιος παρὰ πολὺ εἶνε συνειδημένος ἀπὸ προσφωνήσεως Κετσέκ καὶ Σακ. Τόσον ἡ ἀντιφώνησις του εἶναι συντεταγμένη εἰς ὕψος ἀνάλογον πρὸς ἀπάντησιν Καλαματιανοῦ ὕψους.

Τὸ καλὸν εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ βασιλέως μας ἐμάθομεν τοὺς τρεῖς τίτλους δυνάμει τῶν ὁποίων εἰσέρχεται αὐτός εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Εἶναι δὲ οὗτοι. Α΄. — Ἡ θεὸς εὐδοκίᾳ Β΄. — Ἡ ἀπόφασις τῶν δυνάμεων Γ΄. Ἡ μετὰ αὐτοῦ καὶ Σουλτάνου συνομολογηθεῖσα συνθήκη!

Καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι εἰσέρχεται πρώτην φορὰν ὁ βασιλεὺς μας εἰς τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσιν τῆς Θεσσαλίας. Τὸ ἡξεύρατε σεῖς αὐτό;

Ἀκούσατε καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς ἀντιφωνήσεως: «Ἰδετε τὴν κυματίζουσαν ἐλληνικὴν σημαίαν, ἥτις ἦλθε πρὸ ἐμοῦ καὶ θέλετε πεισθῇ ὅτι αὕτη εἶναι καὶ ἐσεται τὸ σύμβολον τῆς τάξεως, τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας.» Πρεῖς ἄμικ ἀνέγνωμεν τὰς ιδιότητας τούτας τῆς ἐλλ. σημειᾶς, ἐσπεύσαμεν νὰ τὴν παρκτηρήσωμεν καλῶς διὰ

νὰ πεισθῶμεν περὶ τούτων. Τὴν εἶδομεν δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἐμπρός, ὀπίσω, ἀλλὰ τίποτε. Ἴσως τὰς ιδιότητας τὰς ἔχει τὸ λευκὸν καὶ τὸ καννοῦν χρῶμα τῆς σημαίας ἥτις προσπορεύθη τοῦ Γεωργίου εἰς Ἀθήνας! Ἴσως!

Αὐτὰ ὅλα τὰ εἶπεν ὁ Γεώργιος μας. Χασάν καὶ πάλιν Χασάν, ἀφεντὰθρῶπε!

Blowitz

ΚΑΛΩΣ ΤΟΝ,

Καλῶς τὸν Παραγιώτου μας, καλῶς τὸν Δημητρίου, καλῶς τὸν Μιχοπάρετο, καλῶς τὸν Ἀλγα Κοῦ, καλῶς τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς καὶ ἄνδρα τοῦ Ταμείου, καλῶς τὸν ἐλευθερωτὴ τῆς γῆς τοῦ Δομοκοῦ. Καλῶς τὸν τὸν Πρωθυπουργὸν, τὸν γέροντα καπετάνο, τὸν δευτέρό μας βασιλεῖα, τὸν πρῶτο μας Σουλτάνο.

Πολὺ καιρὸ μᾶς ἔλειψες ἀπ' τὴν Ἀθῆνα πάλι, ποῦ ὅλοι λαχταρίσαμε τὴν γελαστή σου μούρη... πόσα στεφάνια σοῦ βάλαν χρυσᾶ εἰς τὸ κεφάλι; σὲ πολὺ ἀπάνω κάθισες μουλᾶρι ἢ γαϊδοῦρι; Εἶπέ μας δὲ, Πρωθυπουργέ, πῶς πέρασες κατ' ἐξῆς, καὶ πόσους σκούρλιας πέταξαν γιὰ σὲ εἰς τὸν ἀέρα;

Ὅλος ὁ κόσμος ἀνέψε ἀμέσως σὰν βουκέτα, ἔβραζοι Τοῦρκοι καὶ Ῥωμιοὶ ἐτρελλαθῆκαν ὅλοι, καὶ τόσα, τόσα σοῦ ῥιζῆν λουλούδια καὶ μπουκέτα, ὅπου ἔμπορεῖς βασιλικὸ νὰ κάμῃς περιβόλι. Ἐμπρός σου Τοῦρκοι καὶ Ῥωμιοὶ μὲ ζήτω καὶ λουλούδια, καὶ πίσω σου Χαχάμηδες, καὶ κοριτσιῶν τραγούδια.

Κι' ἂν ἀπ' τὰ τόσα τοῦρκου ἀστέρια εἰμποροῦσαν νὰ πάρουν ἓνα μοναχὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὸ πλατὺ σου κούτελο κι' ἐκεῖνο θὰ κολλοῦσαν, νὰ λάμπῃς σὰν τὸν Σείριο καὶ τὸν Αὐγερινόν. ὦ! τί καλὰ νὰ γύριζες ἀπὸ τὰ ἐξω μέρη μὲ ἓνα ὡσὰν τέλληρο στὸ κούτελο ἀστέρι!

Ἐπὶ τῇ δόξῃ τὴν τραβᾷς μὲ δύνامي μηχανήτη καὶ δάφναις ξεφυτρύνουνε στὸ μέρος ποῦ ἔσταθῃς· μέσθ' ἐστὶς δόξαις καὶ τιμαῖς ἐχώθῃς ὡς ἐστὶ μύτη, ἀκόμη ἓνας πόλεμος, καὶ ὅλος θὰ χωθῇς. Καὶ μιὰ φορὰ σὰν ζωγραφοῦν τὴ δόξα, γιὰ μοντέλλο θὰ ζωγραφοῦν τὴ μούρη σου μὲ κρᾶνος καὶ κηπέλλο.

Ποιὸς ξέρει τί δυνάμει ἀκόμη θὰ ἀλλάξῃς! ἂν Δημητρίου λέγεσαι καὶ Ἀλέκος Παναγιώτης, ἴσως μὲ ἄλλα ἔξπρνα κινούριχ μᾶς τρομάξῃς, καὶ γίνῃς Πκυλός, Σεραφεῖμ, Παρθένος, Κρακώτης. Πῶς μὲ τὸν χαμαιλέοντα, γλυκύτατέ μου, μοιάζεις! καθὼς ἐκεῖνος χρώματα, δυνάμει ἀλλάζει.

Σοῦ φθάνει, Μιζοπάρθενε, ἐκείνα ὅπου πέρνεις,
ἀλλὰ μὴν πάρος πρὸς Θεοῦ καὶ τὰ δνόματά μας·
καὶ ἂν θές πολλά δνόματα ἀπάνω σου νὰ φέρνεις,
ἵστα ξένε καὶν ξεθύμαίνε, καὶ ὅχι ἵστα δικὰ μας.
Μὰ ἴπες μας τώρα καὶ καὶ πῶς θέλεις νὰ σὲ λέμε,
γιατὶ ἂν τὰ μπερδεύουμε σὲ τοῦτο δὲν θὰ φταίμε.

Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν λέγῃσαι, γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλλει·
ἐμεῖς θὰ σὲ φωνάζουμε τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,
καὶ ἂν ζήσης μὲ τὸ ὄνομα Στρακίτη ἢ Βαγγέλη,
γιὰ μάρτυρας τῆς δόξας σου θὰ μένῃ ὁ καιρός.
Ἄν ὁ καιρὸς δνόματ' καὶ τόπους τίτλους σῶνῃ,
ἀθάνηται τῇ δόξῃ μας ὅτ' ὁ κόσμος τὴν ἀρίτει.

Καὶ τώρα, τερπικέρνεις, καλῶς μᾶς ἤλθες; πάλι!
σύ πρῶτος φεύγεις καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὸν βασιλεῖα,
σύ μὲ τὰ πρῶτα στέφονα στολίζει, τὸ κεφάλι,
καὶ τρῶς τὰ πλὴ καλλιτέρε ὀρνίθια καὶ πουλιά.
Ὡ; εὐ πρέστυς! ὅλοι μας χερσούμενοι σοῦ λέμε,
καὶ ἀπ' τὴν πολλή μας τὴ χάρὰ καὶ ἔμῃς καὶ ἑσὲν κλαίμε.

SOURIS

ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τὸ ἔθος τῶν στοιχημάτων εἶνε καθ' ὅσον ἀγγλικόν·
ἀλλ' ὅπως τὰ πλεῖστα τῶν παρὰ δόξων ἐθίμων τῆς πα-
ραδόξου χώρας τῆς Ἀλβανίας, ὁ προσδεδωκὸς ὁσημέραι
πολιτισμὸς τῆς Δύσεως ἐνεκλιματίσθη καὶ τοῦτο καὶ εἰς
ἄλλας χώρας, διότι ὁ ἄνθρωπος μὲ ὅλην τὴν βαθμικὴν
μεταβολὴν καὶ ἀποξένωσιν τοῦ ὁργανισμοῦ του, διετή-
ρησεν ὅμως ἐν ἐαυτῷ τὴν ὁρμηφυτον τάσιν τῶν τετρα-
πόδων προγόνων του, τοῦ ἀπομιμνήσκει πᾶν ὅ,τι τῷ φαί-
νεται ἀήθες καὶ παρὰ δόξον.

Ἰδοὺ τί ἀνυχόμενον εἰς τὸ περίεργον τοῦτο ἔθιμον
ἀνυχινώσκωμεν εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν ἐφημερίδα.

Ὁ λοχαγὸς Ρ... ἀνέκων εἰς μίαν τῶν ἀριστοκρατικῶ-
τέρων οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας, πλούσιος, εὐεידής, γεν-
ναῖος, εὐφρεστάτος, ἐν μόνον εἶχεν ἐλάττωμα, τὴν ἀκα-
τανίκητον μανίαν πρὸς τὰ στοιχήματα.

Ἦτο γνωστὸς διὰ τοῦτο πνιγχοῦ. Εἰς τὸ sport αὐτοῦ
καὶ ὁ νικητὴς ἵππος ἦσαν οἱ δύο ἥρωες. Ὁπου δὴποτε
συνεφρονεῖτο στοιχηματῆς ἦτο βέβαιον, ὅτι καὶ ὁ λοχαγὸς
Ρ... θὰ ἐλάμβανε μέρος. Στοιχηματίζετο περὶ πάντων καὶ
μεθ' οἷου δὴποτε, ἐνίοτε δὲ ἐρριφοκινδύνευε ποσὰ οὐχὶ
εὐκαταφρόνητα. Ὁ καιρὸς, τὰ θεάματα, τὰ διάφορα κοι-
νωνικὰ ἐπεισόδια, ἡ πολιτικὴ μίαν μόνον ὄψιν εἶχον δι'
αὐτόν, τὴν τοῦ στοιχηματῆ.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον δὲν ἦτο τοῦτο. Τὸ παράδοξον
ἦτο ὅτι ἐνίκα πάντοτε. Ὅσον ἀπηλπισμένη καὶ ἂν ἦτο
ἡ ὑπόθεσις, ὑπὲρ ἧς ἐστοιχηματίζεν, ἦτο ἐκ τῶν προτέ-
ρων βέβαιον ὅτι, ἀφοῦ αὐτὸς ἐστοιχηματίσθη, θὰ ἐνίκα
ἀφελύτως. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ τύχη τῷ ἦτο ἀφωσιωμένη ὡς
ἡ Πρωία εἰς τὸν Διληγιάννην, καὶ ἐνίοτε παρεδίδοντο
οἱ ἀσάλευτοι νόμοι τῆς φύσεως ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἰς μίαν μο-
νομαχίαν ἐστοιχηματίσθη ὅτι θὰ ἐπλήγονε τὸν ἀντίπα-
λόν του εἰς τὸ δεῖν σημεῖον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, καὶ

ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του, ὡς ἂν ὁ ἀντίπαλος ἤθελε
τῷ προσφέρει αὐτὸς ἀπ' ἐκείνου τὸ μέρος ἐκείνου τοῦ σώμα-
τός του εἰς τὴν ἀκρότην τοῦ ζήφους του. Εἰς τὰς ἱπποδρο-
μίας ἔπποι ἀγνωστοὶ καὶ ἀσημοὶ, ὑπὲρ ὧν ἐστοιχηματίζεν,
ἐνίκων τοὺς διασημοτέρους καὶ πτερόποδας κέλητας. Ἐάν
ἐστοιχηματίζεν ἐν ἡμέρᾳ αἰθριωτάτῃ τοῦ θεοῦ, ὅτι θὰ
ἔβρεχε, πρὸ τῆς ἐσπέρας ὁ οὐρανὸς ἤνοιγε τοὺς κατὰ-
ρχάτας τοῦ μόνου καὶ μόνου ὅπως κατὰ πνίξῃ τὸν ἀντί-
παλόν του. Τόσον ἦτο ἐπιφοβός, ὥστε καὶ ἂν ἐστοιχη-
ματίζετο ὅτι αἱ ἀμπελοὶ, χάριν παρὰ δειγματος, θὰ ἐκκα-
ποφόρουσαν λουκάνικα, καὶ ὅτι αἱ ὀρνίθες θὰ ἐγένωναν ντο-
μάτες, μετὰ δυσκολίας θὰ εὐρίσκετο ἀντίπαλος νὰ στοι-
χηματίσῃ ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου.

Ὁ συνταγματάρχης τοῦ ἀρχαίου φίλου τῆς οἰκογενείας
τοῦ πολλάκις τὸν ἐνουθέτησε καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ
μετριασῇ τὴν ὁρμὴν του διότι ἐπὶ τέλους ὅσην καὶ ἂν
δεικνύη ἡ τύχη στοργὴν πάντοτε ὅμως αὐτὴ εἶνε ἀπτα-
τος καὶ ἐνδέχεται νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔ-
μεινεν ἀκαμπτος. Βλέπων τὸ ἀδιόρθωτον ὁ γέρονς συν-
ταγματάρχης ἀπεφάσισε, συνεννοηθεὶς μετὰ τῆς οἰκογε-
νείας του, ν' ἀπομικρύνῃ καὶ αὐτὸν τῆς πρωτευούσης, ὅ-
πως τῷ περιορίσῃ οὕτω καὶ τὸν κύκλον τῶν ἐπιχειρή-
σεών του, καὶ διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν,
κατάρθωσεν νὰ τὸν μεταθέσῃ εἰς ἄλλο σύνταγμα, τοπο-
θετημένον εἰς μικρὴν τινὰ τῶν ἐπαρχικῶν πόλιν, διοικού-
μενον ὑπὸ συνταγματάρχου φίλου καὶ ἀρχαίου στρατιώ-
του αὐτοῦ.

Ὁ νέος προϊστάμενος, πρὸς ὃν ὁ συνταγματάρχης εἶχε
γράψῃ καὶ παρὰ στήσιν πρὸς αὐτόν τὸ ἰδίωμα καὶ τὴν
μονομανίαν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὸ πρῶτον τὸν ἐπεσκέ-
ψη ὁ νεκρὸς ἀξιωματικός, ἠθέλησε νὰ κάμῃ πρὸς αὐτόν
παρρηγήσεις τινὰς καὶ συμβουλὰς, πρὸς τὸ ἐπιβλαβὲς
τοῦ ἐλαττώματός του.

— Σὺς εὐχαριστῶ, τῷ ἀπάντησεν ὁ λοχαγὸς ἀκρα-
σθεὶς εὐμενῶς τὴν διδασχὴν τοῦ προϊσταμένου του καὶ
σὺς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τῆς συμβουλᾶς σου· ἀλλὰ δὲν
δύναμαι νὰ νικήσω τὸν χαρκατῆρά μου· εἶνε αὐτὸ τὸ κα-
τηρημένον ἰδίωμα μου. Παρὰ δειγματος χάριν, καθ' ἣν
στιγμὴν σεῖς μετὰ τῆς εὐγενείας καὶ ἀγαθότητος κα-
ταγίνεσθε νὰ μὲ νοθεύτῃτε πικρικῶς, ἐγὼ γνωρίζετε τὴ
ἐσκεπτόμενη, συνταγματάρχη;

— Τί;

— Ὅτι φέρετε ὀπίσθεν παρὰ τοὺς νεφροὺς μίαν αὐ-
λὴν προελθοῦσαν ἐκ πληγῆς.

— Τί λέγεις, λοχαγέ;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐν τούτοις ἐγὼ οὐδεμίαν πληγὴν ἔλαβον ποτέ.

— Καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἀστεινεσθε.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ στοιχηματίσω 500 φράγκα.

— Ὅχι τὰ χύστης ἀφελύτως.

— Δὲν πιστεύω.

— Σὺς ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ χύστης· εἶμαι βέβαιος
περὶ τῶν ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων τοῦ σώματός μου.

Συνταγματάρχη, ὅμην εἰλικρινεῖς ὁμολογήσατε ὅτι
κατόπιν τῆς διδασχῆς σου, φοβεῖσθε μὴ ἀναγκασθῇτε νὰ
ἀποδώσῃτε δίκαιον εἰς τὴν δημότικότητά μου.

— Βγῶ; καθόλου. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἴδῃς ὅτι ἀπα-
τάσαι;

— Ναι.